

Biblická čtení:

Skutky apoštolů 1, 1-11: První knihu, Theofile, jsem napsal o všem, co Ježíš činil a učil od samého počátku až do dne, kdy v Duchu svatém přikázal svým vyvoleným apoštolům, jak si mají počínat, a byl přijat k Bohu; jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím. Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: „Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.“ Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“ Řekl jim: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: „Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet.“

List Efezským 1, 15-23: Když jsem uslyšel o vaší víře v Pána Ježíše a lásce ke všem bratřím, nepřestávám za vás děkovat a stále na vás pamatuji ve svých modlitbách. Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali a osvětleným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme. Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. Všechno podrobil pod jeho nohy a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest.

Lukáš 24, 44-53: Ježíš řekl svým učedníkům: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky. Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“ Potom je vyvedl až k Betanii, zvedl ruce a požehnal jim; a když jim žehnal, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe. Oni před ním padli na kolena; potom se s velikou radostí vrátili do Jeruzaléma, byli stále v chrámě a chválili Boha.

Zvěst o smíření mezi nebem a zemí

Skutky apoštolů jsou 2. dílem knihy, jde o pokračování Lukášova evangelia. Autor psal pro pohany. V úvodu, který jsme dnes četli, shrnuje poslední události popsané v Lukášově evangeliu. Předpokládá, že čtenáři 2. dílu Lukášovo evangelium četli a znají. Ve Skutcích apoštolů soustředí veškerou pozornost na to, aby sepsal, jak se Ježíšova věc šířila po jeho vzkříšení, po tom, co se s učedníky rozloučil a byl vzat do nebe.

Co dokládá, co vyjadřuje setkání se vzkříšeným a jeho následný odchod do nebe? Učedníci po celou dobu, kdy chodili s Ježíšem, a dokonce i po jeho vzkříšení stále zarputile trvají na své představě, jak Bůh nastolí Boží království v Izraeli. Bez ohledu na to, že jim

opakovaně připomíná místa v jejich spisech (tóře, prorocích a žalmech), kde je Boží vůle vyjádřena postavou Služebníka trpícího, který bude obětován. Jde možná také o to, že vůbec nepřipouštěli, že jde o dalekosáhlejší kralování než na území tehdejší Palestiny. A že tedy jde o něco mnohem většího, než je poražení Římské říše a nastolení židovského krále z rodu Davidova.

Opravdu jde o něco mnohem většího. Boží vůlí je smířit nebe se zemí, smířit lidstvo s Bohem. Zjevováním vzkříšeného Ježíše Bůh říká velké ANO k tomu, co Ježíš učil a žil na zemi. To je Boží cesta, jak smířit lidstvo s Bohem.

Ani ve 21. století není snadné přijmout tuhle Boží cestu smíření. Stále se ukazují jednotlivci, kteří chtějí prosadit svou moc (království) bezohledně, bez pokory a zatahují úmyslně lidstvo do utrpení všeho druhu. Občas si i myslíme, že to jinak ani být nemůže. Pak opouštíme Ježíšovu cestu, chceme si žít svůj pokojný a pohodlný život. A dá se to chápat, že.

Ale Pán Bůh nás vysílá, abychom po tom, co ho přijmeme jako toho trpícího Služebníka, šířili jeho kralování. Boží království totiž znamená Boží kralování, náš úkol je šířit Boží kralování. Nejde o šíření na km², ale území Boží vlády se šíří v lidských srdcích a v mezilidských vztazích. Spravedlnost, pokoj a radost. Připomeňme si, že ani ta náboženská představa o růstu církevní organizace jako vlivné součásti společnosti, není úkolem pro věřící. Vidím to tady v Michli, nerosteme v počtu členů, v nějakém závratném růstu lidí na bohoslužbě, rosteme v pomoci lidem.

Někdy už to vypadá, že se to nedá všechno zvládnout, ale Pán Bůh zaslibuje pomoc. Dar Ducha svatého, který se tu projevuje v pomoci konkrétních lidí, ale stejně tak v posile víry, že to, co se tu rozrůstá, je Pánu Bohu milé a přes překážky tomu žehná.

Pak si uvědomíme, že nemáme vedle sebe „jen“ kamaráda, který nás povzbuzuje a posiluje, ale že máme na své straně Boha, který vzkřísil Ježíše z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. Všechno podrobil pod jeho nohy a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest.

A nám je přislíbeno, že dostaneme sílu Ducha svatého, abychom byli Ježíšovými svědky před lidmi, se kterými žijeme, kteří jsou našimi přáteli, spolupracovníky, spoluobčany ba i nepřáteli.